

under alle omstændigheder, som så ofte antydet fra dansk side, hvad enten vi forbliver i rigsfællesskabet eller ikke? Når jeg spørger, så er det, fordi statsministeren har forsikret, at det er færingerne selv og kun os, der bestemmer Færøernes fremtid, samtidig med at vi føler os lagt under pres med en 4-årig blokafvikling som pris for suveræniteten.

Jeg synes, at statsministeren bør svare, fordi han har ført sig frem som det demokratiske flertals garant. På vegne af det færøske folk lægger regeringen vægt på en folkeafstemning, samtidig med at den sætter bloktilskuddets knyttnæve med 4 års afvikling under vælgernes næser og truer dem til at stemme rigtigt. Det vil være forkert, synes jeg, først at bruge afvikling af bloktilskud som tommelskrue imod færøske selvstyrefolk, hvis regeringen agter at fjerne blokken i alle tilfælde, selv om Færøerne med stok og gulerod først tvinges til at forblive og overtales til at forblive i riget.

Landsstyret ønsker af hjertet en økonomisk forsvarlig lang afvikling af bloktilskuddet, som regeringen desværre afslår, hvis vi tager suveræniteten her og nu. Resultatet bliver, at færingernes politiske handlinger foretages under de fulde økonomiske konsekvenser for os selv.

Det virker ulogisk, hvis regeringen truer med at give kommende færøske borgere ringere kår i Danmark end danskerne selv, når man har fortilfælde for denne gensidige ordning med fælles rettigheder og pligter, dengang Island fik sin suverænitet i 1918, men forblev i statsfællesskabet med Danmark helt til 1944.

Alle ved, også her i Danmark, at ifølge de sidste meningsmålinger ville kun 25 pct. af Færøernes vælgere stemme for traktaten, hvis blokken bliver afviklet på kun 4 år, og dermed kan regeringen dele og herske også på Færøerne. Det er lykkedes den at samle Folketinget, den danske opinion, Lagtingets opposition og et flertal i den færøske befolkning imod landsstyret og lagtingsflertallet, og det er vel nok for os, der står bag landsstyret, en mere ulige kamp end Davids mod Goliat.

Statsministeren var klar i sin tale i morges, det synes jeg i hvert fald, og det var nu glædeligt. Regeringen ser helst, at Færøerne forbliver i rigsfællesskabet, så ved man det. Det er også fremgået af regeringens hårde linje i forhandlingerne hidtil med landsstyret, og så er det også sagt én gang til. Ved at fastholde en 4-årig blokafvikling tvinger regeringen et lagtingsflertal imod dets vilje til at bøj sig for regeringens

planer om et fortsat om end ændret rigsfællesskab.

Jeg forstår godt, at regeringen er nervøs for at miste Færøerne som en del af riget, at spørgsmålet om myndighed og ansvar ikke afklares, at skulle imødekomme et lignende grønlandsk krav om suveræniteten efterfølgende, at Danmark i mange år kommer til at betale for rigsdelenes selvstændighed, at Danmark måske mister international anseelse ved afviklingen af rigsfællesskabet, at Danmark åbner for lignende selvstyrekra v i andre europæiske lande, og at Danmark måske mister en del af den gæld, man har til gode på Færøerne, hvis olieindtægterne glipper.

Jeg forstår, at statsministeren ikke vil gå over i historien som den statsleder, der præsiderede over opløsningen af rigsfællesskabet. Frederik d. 3. huskes jo som den konge, der tabte Halland, Blekinge og Skåne. Han indførte også enevælden, men det var lidt senere, og Frederik d. 6. var den danske konge, der mistede Norge. Så statsministerens bekymring er værdsat i den henseende.

Men den færøske politiske virkelighed lader sig ikke ønske bort. Den skal vi tage stilling til og løse problemerne i. De her ovennævnte og andre udfordringer er det, som begge parter må forholde sig til i de kommende forhandlinger, og det vil de også gøre. Det er jeg overbevist om.

Danmark er et oplyst land med et velvirkende demokrati, som der er en lang tradition for, og det bevises hver dag. Derfor beder jeg regeringen om at vise den nødvendige opfindsomhed, og dér vil jeg støtte min kollega hr. Peter Duetofts indlæg under Færøebatten forleden. For den opfindsomhed er nødvendighed for at hjælpe Lagtinget og færingerne til en fremtidig folkeretlig ordning, som én gang for alle normaliserer færøsk politik og sikrer en harmonisk udvikling, som vi kender den i Nordens frie lande, og som alle vi nordboere er stolte af.

Hjemmestyreløven gik meget længere end to danske regeringer og de færøske samhörighedspartier efter krigen overhovedet havde kunnet forestille sig, og hjemmestyreløven var et ukendt statsretligt begreb, da den blev opfundet i 1948. På godt og ondt har den virket til i dag.

Dengang var den nytænkning og nyskabende, og en lignende opfindsomhed må kunne gentages af denne her regering over for landsstyret. Vi må kunne forvente af regeringen, at den, som fru Kirsten Jacobsen sagde, giver Færø-